

de Folk, der udfører denne betydningsfulde Virksomhed, for disse lange og pinagtige Forhandlinger. Og hvad vil det at gaa til Rigsdagen sige i Praksis? Det vil maa-ske i mange Tilfælde sige at udsætte Sagen et Aar. Jeg tror, at de Herrer, naar de har gransket og meget omhyggeligt overvejet Sagen, saaledes som jeg stoler paa, at de vil, sikkert vil komme til Erkendelse af, at man ikke her løber nogen Fare for en Krænkelser af Ejendomsretten. Bestemmelserne i Lovforslaget om Bevillingerne til Ekspropriation er omgærdede særdeles omhyggeligt, men kan man fra dette høje Tings Side angive yderligere Bestemmelser, som ikke hindrer Sagen, skal jeg være villig til at tage imod Forslag i saa Henseende, i hvert Fald til at drøfte saadanne Forslag mellem første og anden Behandling. Maa jeg minde om, at vi har jo en Lovgivning for Stærkstrømsanlæg, hvor der er givet Adgang til Tvangsindtagelse og Anvendelse af anden, uvillig Mands Ejendom. En Henvisning til Landbokommissionen, der har til Opgave mulig at foreslaa en Ændring af Ekspropriationslovgivningen, kan man naturligvis godt fremsætte, men da denne Sag vanskelig, naar den løses, som jeg foreslaar, kan tænkes at komme i Mod-sætning til, hvad der kan ventes at komme fra Kommissionens Side, er der ingen Anledning til at afvente det Resultat, Kommissionen maatte komme til. Nu er vel i Grunden ogsaa Spørgsmaalet, som foreligger og behandles i Landbokommissionen, et noget andet Spørgsmaal, hvad Ekspropriation af Jord angaar, end det, vi her beskæftiger os med. Naar det ærede Medlem siger, at der ogsaa er andre Omraader, hvor der kunde være Anledning til at gaa Tvangsindtagelsesvejen — og det er meget muligt, at det ærede Medlem har Ret i, at man burde komme dertil f. Eks. vedrørende Købstadskoler —, saa svarer jeg: Hver Ting for sig. Mergelspor sorterer under Landbrugsministeriet; derfor er det Landbrugsministeren, der kommer til det høje Ting derom. Skulde der være en stærk Trang i lignende Retning paa andre Omraader under andre Ministerier, f. Eks., som det ærede Medlem antydede, under Kultusministeriet, bliver det Kultusministerens Sag at komme til den høje Rigsdag om den Sag.

Med Hensyn til Opkrævningsspørgsmaalet har jeg allerede i mine indledende Bemærkninger sagt, at Ordningen af dette er blevet foreslaaet saaledes for at lette det solidariske Ansvar for disse Foreninger og gøre denne Foreningsvirksomhed

saa sikker og samtidig saa let, som ønskeligt er, for denne betydningsfulde Virksomhed. Og naar det fremhæves, at man her staar i Begreb med yderligere at øge Kommunalbestyrelsernes Arbejde, saa har dette ikke saa overdrevent meget paa sig, thi Kommunalbestyrelserne skal ikke anvende en eneste Time af deres Forhandlinger paa dette Spørgsmaal. Det er Kommunalbestyrelserne, der ved deres Opkrævningsmænd — enten det nu, som det saa ofte er Tilfældet paa Landet, er Sogneraadets Medlemmer selv, der gaar rundt og kræver ind, eller ikke — skal opkræve disse Bidrag sammen med Kommuneskatten; det er ikke noget, der lægger Beslag paa *Kommunalbestyrelsens* Arbejde. Til Slut har man saa Udpantningsretten, fordi der skal ligge Tvang og Tyngde over uvillige, ja, over svage Interessenter i dette Forhold.

Jeg anmoder paa ny det høje Ting om at se paa Sagen med den størst mulige Velvillie. Det er en Sag af overordentlig stor Betydning for vide Kredse; ved dens Løsning fornærmer man ingen berettiget Interesse, men fremmer vigtige, uomtvistelig betydningsfulde Interesser i vort Land.

Johnsen: Jeg har ikke paastaet, at Lovforslaget ikke vilde kunne vedtages paa en saadan Maade, at det blev i Overensstemmelse med Grundloven, og jeg synes derfor ikke, der var videre Anledning hverken for den højtærede Minister eller for det ærede Medlem, der talte, (Jørgen Berthelsen), til at komme ind herpaa. Jeg mener, at det vilde være rigtigt, at der ikke gives en almindelig Bemyndigelse til Ministeren til at tilstede Ekspropriation, men at Lovgivningsmagten bør tage Spørgsmaalet under Overvejelse i hvert enkelt Tilfælde, og jeg tilføjede, at dette vilde kunne ske uden Skade, da der jo vil kunne fremsættes et særligt Lovforslag. Den højtærede Minister mente, at dette vilde være besværligt, men det ser jeg nu ikke; i alt Fald overbeviste de anførte Grunde mig ikke. De f. Minsteren omtalte Forhandlinger og Undersøgelser maatte jo ske alligevel, naar et Andragende fremkommer. Det eneste, der behøves mere, er, at der udarbejdes et Lovforslag, og at det fremlægges for Rigsdagen. — Jeg har ikke sagt noget, absolut intet, om, hvorvidt det vilde være rigtigt at give en almindelig Lov eller ikke. Hvad der for mig her er ret afgørende, er, at der er nedsat en Kommission til at overveje hele